

Pregătirea omenirii pentru venirea lui Hristos

Prin căderea în păcat a primului om, ființa umană se îndreaptă spre moarte. Dumnezeu intră personal în istoria urmașilor lui Adam, ca să răstoarne acest proces care ducea la nimicirea creației și "pentru ca răutatea să nu fie fără de moarte" (cf. Zaharia 1,6).

Din Cartea Facerii rezultă că Dumnezeu nu a rupt comuniunea Sa cu omul. El folosește o limbă comună cu Adam (Fac. 3, 9). El intră în dialog cu Avraam (Fac. 17, 1). Se lasă văzut "din spate", Se revelează în stalpul de foc care conduce poporul evreu în traversarea deșertului (Ies. 13, 21-22), în focul care consuma jertfa lui Iile (III Regi 18, 38-39), în vocea descoperită lui Ilie (III Regi 19, 11, 13), în rugul arzând al lui Moise (Ies. 3, 2), în "slava" contemplată de Isaia în templu (Isaia 6, 1-13). El dă o "lege" scrisă pe table, nu în memoria oamenilor. Aceasta este totuși o "lege de viață" (Lev. 18, 5; Deut. 8, 1), care nu are o simplă valoare intelectuală, juridică, deoarece conduce la acțiune, la atitudine existențială : "Alege viața" (Deut. 30, 15-19). Moise cere aplicarea concretă a Legii : "Toate câte vă poruncesc siliti-vă să le împliniți, nici să adăugi ceva, nici să lași ceva din ele" (Deut. 12, 33 ; cf. Ps. 119, 16).

Una dintre însușirile lui Dumnezeu, pe care profeții Vechiului Testament le subliniază cu mare insistență, este hotărârea cu care El urmărește ca ființa umană, să recapete viața. "Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este adevărat că Eu nu voiesc moartea păcatosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu" (Iez. 33, 11). Profetul Iezechiel reia această afirmație în repetate rânduri. "Caci nu voiesc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu; întoarceți-va și trăiți" (Iez. 18, 32 ; cf. 18, 24). Noul Testament reia această imagine a hotărârii lui Dumnezeu de a opri moartea. "Nu este vrere înaintea Tatălui vostru cel din ceruri ca să piară vreunul dintre aceștia mici" (Matei 18, 14). Dumnezeu "nu vrea să piară cineva, ci toți să vină la pocăință" (II Petru 3, 9).

Planul lui Dumnezeu este un plan de acțiune în istorie, în timp și în loc. Insistența lui Dumnezeu arată că timpul contează pentru El. Misiunea lui Mesia este determinată de voința Tatălui; de aceea el a venit la "plinirea vremii". O nouă perioadă de istorie începe cu El.

Timpul mesianic este anunțat și pregătit de Ioan, Înaintemergatorul lui Mesia: Așa cum este scris în proorocie și în Isaia: "Iată, Eu trimit îngerul meu înaintea feței tale, care va pregăti calea. Glasul celui ce strigă în pustie: gatiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui" (Marcu 1,2-3). Iisus însuși prezintă pe Ioan mulțimilor spunând că este "mai mult decât un prooroc" (Luca 7, 7); dar precizând că totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el (Matei, 1, 11). Se referă anume la situația istorică a lui Ioan, care se afla încă în perioada de așteptare a lui Mesia, sub Vechiul Legământ.